

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1187/23
29.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Мирјане Поповић, председника већа, др Миодрага Мајића и Снежане Јовановић, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Мијушковић Стошић, записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Горице Трифуновић, изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву К бр. 281/23 од 15.09.2023. године, у седници већа одржаној у смислу члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Горице Трифуновић, дана 29.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Горице Трифуновић, а пресуда Основног суда у Ваљеву К бр. 281/23 од 15.09.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К бр. 281/23 од 15.09.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, за које га је суд применом наведеног законског прописа и чланова 4 став 2, 42, 45, 54, 55а и 63 КЗ и члана 424 став 1 ЗКП осудио на казну затвора у трајању од седам година, у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 30.06.2023. године, а коју казну ће издржавати по правноснажности пресуде.

Окривљени АА обавезан је да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 106.875,00 динара у корист Основног јавног тужилаштва у Ваљеву, као и да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 4.303,97 динара, на име паушала износ од 5.000,00 динара, као и да на име трошкова обавезне одбране плати износ од 227.250,00 динара, све у корист буџетских средстава суда, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Наведеном пресудом усвојен је имовинскоправни захтев оштећеног ББ, па је

окривљени АА обавезан да на име поменутог захтева плати оштећеном износ од 1.200 евра у динарској противвредности, по најповољнијем курсу по коме пословне банке у месту плаћања откупљују ову валуту на дан исплате, у року од месец дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је изјавила бранилац окривљеног АА, адвокат Горица Трифуновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона и због одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, с предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање и уз молбу да буде обавештена о седници већа.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж бр. 1277/23 од 02.11.2023. године предложио да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Горице Трифуновић одбије као неоснована, а пресуда Основног суда у Ваљеву К бр. 281/23 од 15.09.2023. године потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, изјављеном жалбом и предлогом јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду датим у наведеном поднеску, па је, након што је првостепену пресуду, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда тако што се истиче да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка јер пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама. Осим тога, указује се да суд у образложењу пресуде наводи да је делимично прихватио одбрану окривљеног, док је у потпуности прихватио исказ сведока ВВ у погледу начина на који је извршено кривично дело, иако између исказа сведока ВВ датог пред ОЈТ у Ваљеву дана 19.07.2023. године и исказа датог на главном претресу пред Основним судом у Ваљеву дана 15.09.2023. године постоје одређене контрадикторности, док је окривљени АА у својим исказима тачно описао начин на који је извршио кривично дело, износ новца који је узео, као и да није претио сведоку ВВ, нити га је ударио пиштољем у главу, при чему је сведок ГГ у свом исказу датом пред ОЈТ у Ваљеву навео да је био очевидац критичног догађаја и да је видео да се два човека у мењачници расправљају, да су се развлачили унутра, али да није видео ко је кога ударио, нити је запазио ко је разбио стакло на вратима. С тим у вези, бранилац окривљеног је навео да је првостепени суд ради правилног утврђења чињеничног стања требало да изврши суочење сведока ВВ и окривљеног АА, а што није урадио.

Међутим, Апелациони суд у Београду је овакве жалбене наводе браниоца окривљеног оценио као неосноване, налазећи да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање на основу свих изведених доказа наведених у образложењу пресуде које је детаљно ценио како појединачно, тако и у њиховој

међусобној вези, као и да је о свим чињеницама које су биле предмет доказивања навео јасне, довољне, уверљиве и аргументоване разлоге.

Наиме, правилно је првостепени суд делимично прихватио одбрану окривљеног, док је у потпуности прихватио исказ сведока ВВ, ГГ и оштећеног ББ, оцењујући да су исти међусобно сагласни и у складу са осталим изведеним доказима.

С тим у вези, правилно је првостепени суд прихватио одбрану окривљеног у погледу чињенице везане за одузимање евра од сведока ВВ, док није прихватио тврдње окривљеног да том приликом није рекао сведоку ВВ да ће пуцати у њега, с обзиром да је у том делу његова одбрана оповргнута исказом сведока ВВ који је током поступка на истоветан начин описивао догађај потврђујући наводе оптужбе да му је окривљени који је држао пиштољ у руци уперен у њега претио да ће пуцати. Осим тога, у погледу одлучне спорне чињенице да је окривљени АА ударио пиштољем у главу сведока ВВ и да је истом приликом покушао да му узме и одређени новчани износ у динарским апоенима, правилно је првостепени суд оценио да је исказ сведока ВВ који је у свом исказу тврдио наведено потврђен како исказом сведока ГГ, тако и приложеном медицинском документацијом, имајући у виду да је сведок ГГ потврдио да су испред мењачнице били разбацани динари, чиме су оповргнути наводи одбране окривљеног АА да том приликом уопште није покушао да узме било какве динаре, као и будући да из медицинске документације произлази да је сведок ВВ имао повреде главе које су констатоване приликом његовог прегледа у Општој болници у Ваљеву.

Приликом анализе изведених доказа, првостепени суд је навео да је посебно имао у виду да у исказу сведока ВВ постоје одређене разлике, али је правилно закључио да исте нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овом кривичном поступку, с обзиром да се односе на утврђивање редоследа догађаја, односно на то да ли је окривљени АА прво узео динаре или пак ударио сведока ВВ у главу, иако је јасно да се то десило готово истовремено, као и на објашњење сведока ВВ у вези количине одузетог новца, имајући у виду да је у погледу наведене чињенице суд правилно прихватио исказ сведока оштећеног ББ, као најповољнији за окривљеног, који је у својој одбрани тврдио да је одузео 1050 евра, и нашао да је критичном приликом окривљени одузео 1.200 евра, с обзиром да је после разбојништва извршен попис.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице које се односе на предузимање инкриминисаних радњи од стране окривљеног правилно и потпуно утврђене, правилно је закључио првостепени суд да се у његовим радњама стичу сви битни елементи кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, с обзиром да је одузео 1.200 евра из мењачнице “...” на начин ближе описан у изреци пресуде, при чему је био маскиран, у својој десној руци је држао пиштољ који је уперео у правцу главе сведока ВВ рекавши му у једном моменту да ће пуцати у њега, из чега произлази да се ради о квалификованој претњи која је била озбиљна и остварива, као и будући да је применио и силу према окривљеном задавши му дршком пиштоља ударац у пределу главе.

С тим у вези, неосновано се жалбом браниоца окривљеног истиче да је првостепени суд ради потпуног и правилног утврђења чињеничног стања требало да изврши суочење сведока ВВ и окривљеног АА, а што није урадио, имајући у виду да је, по мишљењу овог суда, чињенично стање у предметној кривичноправној ствари

потпуно утврђено, због чега би извођење овог доказа било сувишно.

Жалбом браниоца окривљеног првостепена пресуда побија се и због одлуке о казни, тако што се истиче да није јасно зашто је суд применио члан 55а КЗ, када је у овом случају морао бити примењен члан 55 КЗ, где би суд посебно ценио околност да је од последње пресуде којом је окривљени осуђен протекло више од пет година. Осим тога, указује се да је суд приликом оцене олакшавајућих околности требало да истима да значај особито олакшавајућих, посебно имајући у виду да је окривљени признао извршење кривичног дела, да се сам јавио полицији, да је стално запослен, да је отац двоје малолетне деце за коју плаћа алиментацију и да од 2018. године није чинио кривична дела, те да је изразио искрено кајање због извршења кривичног дела. Сходно свему наведеном, указано да је висина казне затвора изречена пресудом превисока.

Међутим, супротно наводима жалбе браниоца окривљеног, по мишљењу већа Апелационог суда у Београду, приликом одлучивања о висини казне коју ће изрећи окривљеном првостепени суд је имао у виду све околности прописане чланом 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одмерена и истима је дао адекватан значај.

Наиме, правилно је првостепени суд од олакшавајућих околности ценио да је окривљени отац двоје деце, док је од отежавајућих околности имао у виду ранију вишеструку осуђиваност окривљеног, и то шест пута, од чега четири пута због истоврсних кривичних дела, а једанпут због кривичног дела разбојништво, дакле због истог кривичног дела у односу на кривично дело за које је у овом поступку оглашен кривим. Имајући у виду наведене утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности, као и чињеницу да је окривљени, који је раније три пута осуђиван за кривична дела учињена са умишљајем на затвор од најмање једне године, пре овог догађаја издржао казну затвора по пресуди Основног суда у Обреновцу Спк бр. 33/18 од 05.04.2018. године у трајању од две године, због кривичног дела разбојништво и да је на слободу изашао 20.10.2020. године, дакле пре мање од пет година, правилно је првостепени суд применио одредбу члана 55а КЗ и окривљеног због извршења кривичног дела из члана 206 став 1 КЗ осудио на казну затвора у трајању од седам година, у коју му је применом члана 63 КЗ урачунао време проведено у притвору као у диспозитиву првостепене пресуде.

По мишљењу већа Апелационог суда у Београду, казном затвора у наведеном трајању у потпуности ће се остварити сврха кажњавања из члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, имајући у виду тежину извршеног кривичног дела, степен повреде заштићених друштвених вредности, степен кривице окривљеног и личност окривљеног.

Осим тога, жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуде и тако што се указује да је суд погрешно досудио износ од 1.200 евра на име имовинскоправног захтева оштећеном ББ јер у току поступка није на јасан и недвосмислен начин утврђено колико је новца тачно одузето, с обзиром да попис није извршен одмах по завршеном увиђају од стране полиције. Такође се наводи да је суд могао донети и другачију одлуку у погледу трошкова поступка, имајући у виду да је окривљени изнео све чињенице о свом материјалном стању, због чега га је суд могао

ослободити од плаћања трошкова кривичног поступка у целини, јер би себи и другим издржаваним лицима могао угрозити материјалну егзистенцију.

По мишљењу већа Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд применом члана 258 став 4 ЗКП усвојио имовинскоправни захтев сведока ББ и окривљеног обавезао да му плати износ од 1.200 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме пословне банке у месту плаћања откупљују ову валуту на дан исплате, а који износ је као најповољнији по окривљеног утврдио на основу исказа сведока ББ, с обзиром да је после извршења кривичног дела извршен попис.

Такође, правилно је првостепени суд окривљеног, кога је огласио кривим за кривично дело које му је стављено на терет, применом одредбе члана 264 став 1 ЗКП, водећи рачуна о његовим имовинским приликама, обавезао да накнади трошкове кривичног поступка, при чему суд такође има могућност да, у смислу члана 264 став 4 ЗКП, ако се након одлуке о трошковима поступка утврди да би плаћањем трошкова била доведена у питање егзистенција окривљеног или лица које је дужан да издржава, посебним решењем ослободи окривљеног од дужности накнаде трошкова поступка.

С обзиром на наведене разлоге, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 457 ЗКП донео одлуку као у диспозивиту пресуде.

Записничар
Јелена Мијушковић Стошић,с.р.

Председник већа-судија
Мирјана Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић